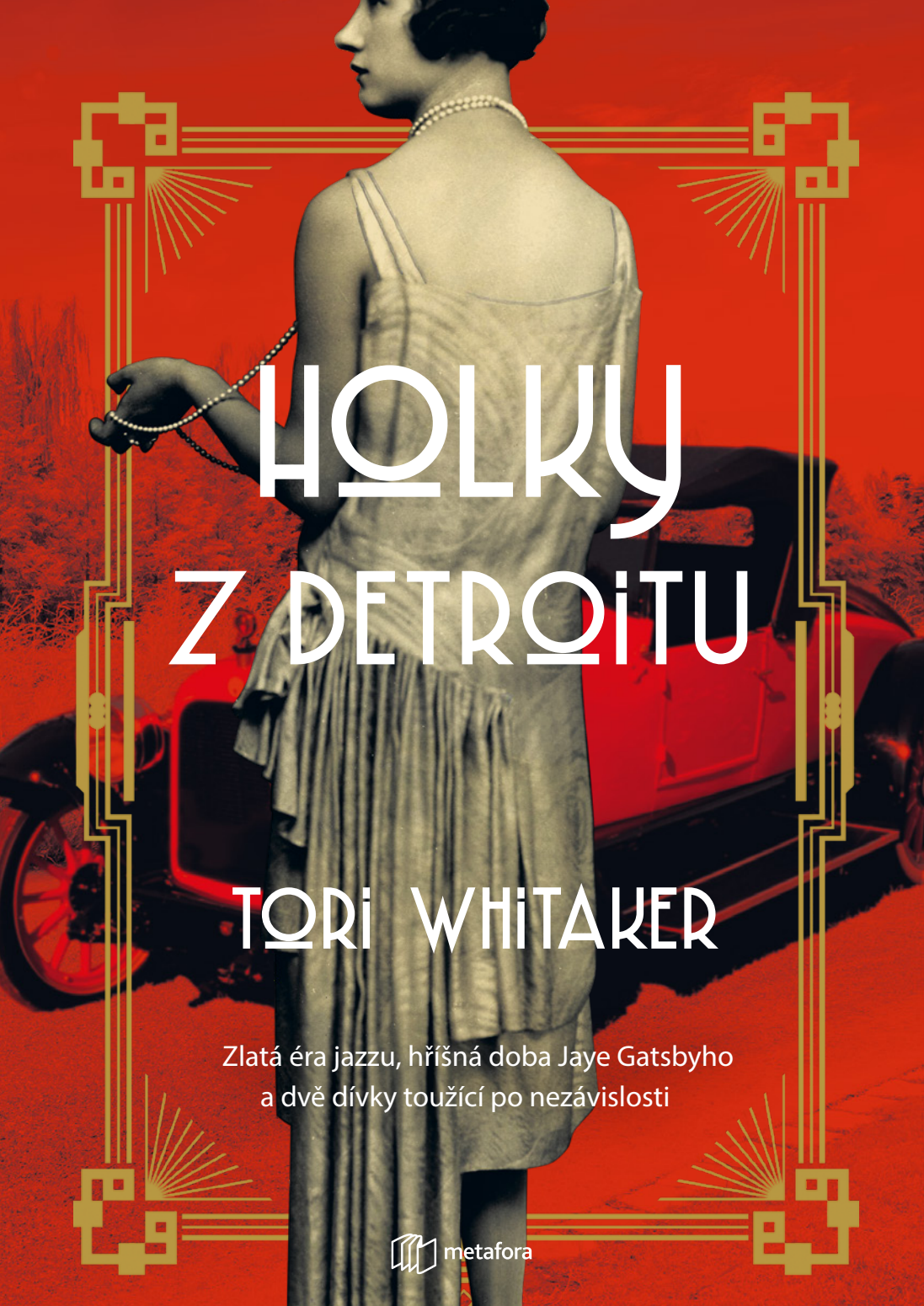

HOLKY Z DETROITU

TORI WHITAKER

Zlatá éra jazzu, hříšná doba Jaye Gatsbyho
a dvě dívky toužící po nezávislosti

*Přeber si z tohoto příběhu, co chceš, Melanie,
a na zbytek zapomeň...*

Nejdřív jsem váhala, jestli si na to auto mám vůbec sáhnout, jakkoliv bylo nádherné. Věděla jsem, že když se ho dotknu, koupím si ho. A přestože jsem měla v kabelce v obálce pár tisíc, nebyla jsem si jistá, že jsem na to připravená. Žmoulala jsem šerpu šatů, která mi spadla nízko na bok. Předváděcí prostor prodejny byl velký, s čtvercovou dlažbou. Jedna strana byla celá prosklená, takže tamtudy vnikala dovnitř spousta světla, a další přicházelo od lamp visících na šňůrách ze stropu. Mezi nejmín tuctem aut ležely běhouny, aby se kupcům snáz chodilo. Mnohé zájemkyně o auta byly ženy na podpatcích, které obcházely zaparkované modely Jordana MX Playboye.

Ale jestli si ho koupím, možná se s Robertem rozejdeme. Jeho ultimátum mě dostalo do mrtvého bodu. Měla jsem to životní rozhodnutí ve svých rukou...

„Vezmu si ho,“ řekla jsem prodavači a otevřela jsem kabelku, abych vyndala hotovost. Usmíval se stejně široce jako Lela.

Pro mě bylo tohle auto víc než jen půl tuny železa. Stane se ze mě skutečná motoristka – což je slovo, které je prakticky synonymem pro nezávislost.

Byla jsem žena dnešní doby.

HOLKY Z DETROITU

TORI WHITAKER

HOLKY Z DETROITU

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

A Matter of Happiness © 2022 by Tori Whitaker

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Věra Kotábová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-748-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-747-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-135-9 (print)

NĚKDE NA ZÁPAD OD LARAMIE

Někde na západ od Laramie žije dívka, která umí krotit koně a točit lasem a která ví, o čem je řeč.

Mohla by vám vyprávět, co dokáže s půl tunou oceli a energie, když naplno šlápne do pedálů.

Playboy je pro ni jako stvořený.

Je šitý na míru děvčeti, které má po dni plném veselí a závodění obličej do bronzova opálený od slunce.

Ta dívka miluje napětí mezi nespoutaností a krocením.

A v autě je mnoho vetknuto – smích a světlo, vzpomínka na bývalé lásky, sedlo a bič. V tomto elegantním žihadle bude jízda po hlavní třídě jedinečný zážitek.

Když budete mít pocit, že se nic neděje a váš život je nudný, nasedněte do Playboye.

Vydejte se jako tato krásná mladá dívka na cestu za skutečným životem. Do rudavého obzoru typického pro soumrak ve Wyomingu.

PROLOG

Violet

Detroit, Michigan

Srpen 1923

V ruce drží sklenku plnou whisky se sodou. A já? Koktejl Bee's Knees s medem, suchým ginem a citronovou šťávou. Nepiju whisky, kterou pašují z Kanady tamhle za řekou; připomíná mi to, co udělala prohibice s Kentucky. Kde je konec palírnám v préríi, nad nimiž se vznáší vůně bourbonu vypařujícího se ze sudů – „andělský podíl“, tak se tam tomu říká. Ale jinak tenhle oválný bar v nejrychleji rostoucím americkém městě zbožňuju. Místní štamgasti jsou prachatí: mísí se tu týpci, co si potrpí na auta, spolu s chlapíky ze starousedlických rodin. Bar Confectionary, Cukrárna, není na bůhvíjak nóbl adrese a ani nenabízí sladkosti, zato tu mají lampy od Tiffanyho a zelené pohovky potažené sametem. Pianista vybrnkává na pianinu značky Vose nejnovější hit s názvem „Dreamy Melody“. Na zdech visí fotografie federálních agentů v pozlacených rámech, jako by to byla ceněná umělecká díla.

Přítel mi zapaluje cigaretu vězící v dlouhé stříbrné špičce a pak připálí sobě.

„Kdybychom bývali věděli, že se kamarádi zpozdí,“ řekne a vystrčí mužně tvarovanou bradu, „byli bychom měli čas na –“

„Později bude ještě spousta času,“ řeknu.

Včera v noci jsme si pěkně zařádili. Ale trvalo mi pak hodinu, než jsem si kulmou navlnila vlasy, a dneska jsem si nechtěla ten účes zničit ještě před večerem. Ale můj přítel vypadá skvěle, to se nedá popřít. Přejedu dlaní po jeho saku v barvě půlnoční modři s ladícími saténovými klopami. Podívám se na něho koutkem oka zpod řas načerněných silnou vrstvou řasenky.

„Tvoje šaty jsou k nakousnutí, hned bych je z tebe svlékl,“ zašeptá mi do ucha.

„Však návrháři říkají té barvě brusinková,“ usměju se široce.

Jsou to nádherné šaty sahající do poloviny lýtek zdobené našitými modrými, zlatými a rudými korálky. Nízko na bocích mám šerpu ze zlatého lamé, která se v měkkém barovém osvětlení krásně třpytí.

Přítel prsty přejede k mým zkříženým nohám. Do ohbí kolen jsem si kápala Tabac Blond – vůni s náznakem karafiátu a tabáku, která byla navržena pro ženy kuřačky. Konečky prstů mi laská kůži a mě to lechtá. Stehna mám nahá a okraj šatů jsem si trochu vykasala. Punčochy jsem si shrnula pod kolena, drží na gumových podvazcích, a rozeťrela jsem si nepatrný ždíbeček rtěnky na jablíčka kolen, aby vypadala nevinně růžově.

Chvilku spolu flirtujeme a pak se otočím tváří ke dveřím. Na okamžik se cítím trochu moc frivolně. Kdepak jsou Lela a Gil?

To se mé nejlepší kamarádce nepodobá, aby se o hodinu zpozdila. Dnes dopoledne jsme si vyjely v mém Jordanu MX na Grosse Pointe. Tenhle šarlatově rudý sporták není samozřejmě tak luxusní jako Lelin pudrově bleděmodrý packard. Lela má model Runabout Roadster se stahovací střechou, který přitahuje pohledy kolemjdoucích nejvíc ze všech aut, která automobilka Packard vyrábí. Ale když jsme míjely šťavnatě zelené trávníky, záhony růžových kytok a třpytivě modrou hladinu jezera, i já jsem shrnula střechu u auta. Jely jsme, za námi vlály ve větru šátky a my se bláznivě smály. Prostě dvě dívky, které si užívají života.

Teď v baru si znovu zkontroluji hodinky na zápěstí: čtvrt na

jedenáct. Třeba se Lela s Gilem rozhodli užít si ještě malou soukromou chvilku rozkoše, než se vydají z vily jejích rodičů do víru velkoměsta?

Uchopím chladnou sklenku a pomalinku uskrávám svůj koktejl, zatímco pianista spustí melodii, kterou vždycky hrávala moje sestra Evelyn.

Pak do baru s křikem vrazí nějací lidé, které neznám. Všechny hlavy se otočí k muži v černém fraku a velmi mladé dívky v jiskřivých flitrových šatech.

S přítelem se na sebe podíváme. Sáhne si do saka na peněženku.

„Co se děje?“ ptám se šeptem.

Jako na povel ti cizí lidé vykřiknou: „Kousek dál v ulici je štára!“

Barmani začnou chvatně sklízet lahve do skříněk a vytahovat velké sklenice plné lékořicových cukrátek a dlouhých barevných lízátek. Číšník pospíchá od hosta k hostu a shrnuje skleničky do velké nádoby.

„Violet, děvče, budeme odsud muset vypadnout. Ale nenápadně, jako by se nic nedělo.“

Neříká to nijak naléhavě, takže se ani moc nebojím. Ze začátku ne.

„Hlavně abychom to stihli, než sem vrazí s beranidly,“ řeknu, protože si živě představuju, jak všude kolem nás létají střepy.

Pevně se ho chytím a cupitám ve svých lodičkách s páskem přes nárt o dost rychleji, než když jsme sem přišli. Přece jenom jsem trochu vyplašená. Detroitské razie se dělají bez příkazů k domovní prohlídce; policajti při nich nemůžou nikoho zabásnout. Ale většinou zlikvidují majiteli živnost, protože rozmlátí všechno od lahví s alkoholem až po barové židle. Ve snaze znemožnit činnost těm, kteří porušují zákony, je ve skutečnosti sami porušují.

Venku na ulici, kde je skoro tma, kterou narušují jen blikající pouliční lampy, už necítím takovou úzkost. Naskočíme do tramvaje, která zrovna jede kolem, abychom se vrátili ke mně do bytu a pokusili se zavolat kamarádce. Ale u baru v dalším bloku domů je pěkný chaos – stojí tam spousta aut a policejních patrol a mezi

nimi se proplétají lidé, kteří se snaží uniknout z policejního kordonu.

„Dneska udeřili na Apothecary, na Lékárnu,“ říká žena s fialovým peříčkem v čelence.

Nelíbí se mi představa, že by mohli zlikvidovat právě Apothecary. Je to další ilegální bar, kam rádi chodíme. V hloučcích na chodníku stojí nehledě na přítomnost policie další lidé ve večerním oblečení.

Když dav postupně prořídne, spatříme scénu před námi jasněji – jako když člověk vejde do galerie a uvidí olejomalbu sahající od podlahy po strop.

Přikryju si pusou dlaní, ale ani to nepotlačí můj výkřik.

*„V osmnácti jsou naše hříchy jako hory, z nichž shlížíme;
v pětáctyřiceti to jsou jeskyně, v nichž hledáme úkryt.“*

F. Scott Fitzgerald: „Bernice Bobs Her Hair“, 1920

KAPITOLA 1

Melanie

*Frankfort, Kentucky
Červenec 2018*

Neměla jsem tu být. Ne *tady*.

Měla jsem pracovat – tedy pracovat pro svého zaměstnavatele, ne pro mámu. Mohla jsem si toho sobotního slunečného rána vzít notebook na dvorek svého loftového bytu v Louisville, posadit se do zahradního křesla a postupně si odškrtnout seznam úkolů pro dnešní den. Blížilo se datum konání festivalu Bourbon Craft Cocktail Bash a palírna, kde pracuju, byla hlavním sponzorem téhle akce. Ve svých osmadvaceti letech se budu podílet na odstartování největší společenské události roku... což by mi mohlo zajistit velký kariérní postup. Obětuju tomu klidně sedm dní v týdnu, když bude potřeba. Jenže na dnešní úkol se nadřu víc než na to, abych získala titul ředitelky a společenský vzestup.

Ale nakonec stejně sedím v pronajatém stěhovacím nákladáku od firmy U-Haul skoro hodinu cesty od svého domova.

Zaparkovala jsem před starým viktoriánským domem své praprapratety. Violet se dožila sto tří let, ale teď už byla čtrnáct roků po smrti. Dům odkázala mé matce Angie, své nejbližší příbuzné žijící v Kentucky. Nedávno matčiným nájemníkům vypršela poslední

nájemní smlouva a matka se rozhodla, že je načase dům prodat, protože hodlala rozložit své investice.

Slíbila jsem mámě, že jí dneska pomůžu vyklidit sto dvacet čtyři let starou garáž – tu, o níž teta mluvila jako o kočárovně. Možná to znělo trochu romanticky, jako když si člověk dá burger a mluví o něm jako o *filet mignon*. Ale jestli to tak Violet chtěla, tak pro mě za mě.

Jenže před třemi dny si máma při venčení psa vyvrtla kotník, takže teď jsem s ní pár dní počítat nemohla. Za čtrnáct dní mají dorazit odhadci a příští víkend na tom budu hůř než tenhle: velký festival si prostě žádá hodně pozornosti, i když do něj zbývají ještě tři měsíce. Pořád jsem musela mít na paměti termín konání. Táta byl zrovna na nějakém golfovém výletu se svými přáteli – a máma by ho k téhle práci stejně nepustila. Před lety neúmyslně vyhodil její podepsané první vydání *The Feminine Mystique*, klasiky z pera Betty Friedanové, a máma se mohla zbláznit. Pracovala na plný úvazek a k tomu byla samozvanou „hlavní manažerkou domácnosti“; táta nemohl ani sklidit nádobí do myčky, aniž by mu nepřipomněla, že vidličky musí stát ve stojanu na příbory špičkami nahoru a nože zase špičkou dolů. Nemohla prostě ocenit, že se chtěl zapojit?

Musela jsem se tedy pokusit o tady dneska aspoň trochu probrat sama. Máma na mě spoléhala.

Vypnula jsem motor. Sundala jsem si brýle, pevně si utáhla ohon a přesvědčila jsem se, že mám klíč od kočarovny v kapse kalhot, které jsem obvykle nosila na jógu. V závětrí před světle šedě natřeným domem stály dva bohatě obrostlé keře myrty, obsypané nadýchanými růžovými kvítky. Samotný dům byl postavený ve slohu královny Anny a pyšnil se bílou balustrádou na zastřešené přední verandě. Balustráda byla docela zachovalá, ani se z ní moc neodlupovala barva. Nechyběl v ní žádný sloupek. Když jsem byla malá, odsazený štít se mi zdál mnohem větší než teď. Byl to spíš jen dům, ne nějaké sídlo – neměl žádné věžičky ani podobné prvky –, ale za svých časů byl nejspíš docela záviděníhodný. Bylo mi čtrnáct, když na mě teta Violet naposledy zamávala. Stála celá shrbená a se

svraštělými tvářemi na verandě. To bylo ještě předtím, než se k ní nastěhovala celodenní pečovatelka. Tatínek tehdy několikrát stiskl klakson a já jsem jí taky zamávala. Nikdy jsme neodjeli od domu některého z příbuzných, aniž by tatínek několikrát nezatroubil. To byl zkrátka jeho zvyk.

A teď, i když už to byla celá věčnost, co jsem tu byla naposledy, mě přepadla svíravá bolest. Až to tu máma prodá, bude mi Violet ještě vzdálenější než dosud. Najednou jsem nesnesla pomyšlení na to, že tohle místo, kde jsme společně trávily čas, změní majitele.

Měla jsem Violet ráda dlouho předtím, než se se mnou jednou o Vánocích uvolila hrát karty, když nikdo jiný nechtěl. Byly mi čtyři nebo pět a byla jsem jedináček. O prázdninách jsem k ní zpravidla jezdila aspoň na týden. Plně se mi věnovala. Vybrnkávaly jsme melodie na klavíru. Pekly jsme spolu cukroví a stavěly jsme spolu stan, přičemž mi vyprávěla, jak to chodilo dřív. Bylo jí už přes devadesát a byla pomalá, ale nikdy mě nenudila. Týden s ní byl úplně jiný než prázdniny s rodiči – máma měla na minuty rozpočítaný itinerář se seznamem míst, co mi jako rodič musí ukázat. Nikdy si nevzala na týden dovolenou proto, aby si se mnou jen tak hrála nebo nechala dny plynout.

Máma pracuje jako ředitelka marketingu globálního fast foodu, známého smaženými kuřaty, pizzou a tacos. Je malá a drobná, zatímco já jsem vysoká po tátovi. Ale mám její tmavohnědé oči i tmavohnědé vlasy s měděnými odlesky, které připomínají bourbon. Když jsem vyrůstala, neustále do mě hustila: *Všechno je to o marketingu, Melanie. Od parfémů po profesionální fotbal, od politiky po toaletní papír*. Naslouchala jsem jí pozorně. V marketingu se najde práce vždycky.

K jejímu zděšení jsem ale ve své marketingové kariéře nenásledovala jejího příkladu a neskončila ve Fortune 500, některé z pěti set firem, které v Americe dosahují největšího obratu.

Vydala jsem se stejně jako teta Violet za vůní whiskey a po uřednickém roce jsem nastoupila do jednoho start-upového lihovaru.

Palírny vyrábějící bourbon jsou rozprostřené od Texasu přes New York až do Oregonu. V našem státě, v Kentucky, jsou lihovary rozeté na úbočích hor a propojené stezkami mířícími do návštěvnických a degustačních center. Kentucky Bourbon Trail je jako vinařské údolí Napa východu Spojených států. Jen místo vína máme bourbon.

Po skončení prohibice šéfovala teta Violet třiceti ženám pracujícím na plnicích linkách palírny, což byla tehdy pro ženu prestižní práce, zvláště v době hospodářské krize. Nepřestala pracovat ani za druhé světové války, kdy se podílela na vývoji lahví z recyklovaného skla. Ale na mě udělalo později dojem hlavně to, že bourbon byl víc než jen její práce. Její stařecký hlas vždycky ožil, když mi o něm začala vyprávět.

Měli jsme kádě cypřišového dřeva dost velké na to, aby se v nich mohli koupat obři, vyprávěla a v očích jí tančila světýlka. Pořád cítím, jak voněl kvasící rmut z kukuřice, žita a sladového ječmene. Slyším třesk sudů rozléhajících se z vedlejší palírny. Sudy jsou plné čerstvého destilátu a míří do skladu, kde bude jejich obsah dlouho zrát.

Učila mě, jak čerstvý destilát, kterému se přezdívalo „bílý pes“, změnit svou barvu do sytě karamelové, když bude roky zrát ve vypálených sudech z dubového dřeva. Nikdy nezapomenu na její poslední slova, která mi o bourbonu řekla. Tehdy už ležela na lůžku, které měla pronajaté z nemocnice zároveň se zdravotní sestrou. Bylo jí už přes sto let. Svírala jsem v ruce její křehké kostnaté prsty, zatímco mi vykládala: *Bourbon je výsledkem vyvážené teploty, vlhkosti, správných zrn – a času. Bourbon je naše historie. Bourbon je sama země. Je to umění. Nenech si namluvit nic jiného, Melanie.* O týden později zemřela.

Máma měla na druhou stranu plno řečí o prodejních kvótách, prezentaci v médiích a zavádění prodejných výloh. Zatímco Violet si dávala každý pátek až do konce života sklenku bourbonu, máma se fast foodu ani netkla. Ale ráda jsem si myslela, že moje práce je kombinací máminy marketingové protřelosti a Violetiny vášně pro bourbon.

Vytáhla jsem z nákladáku přepravní krabice a nesla jsem je dozadu na dvorek. Položila jsem je na zem vedle pítka pro ptáky, které teď bylo plné dešťové vody a listů. Na konci terasy vydlážděné plochými kameny a lemované oranžovými liliemi jsem jako malá skákala přes provaz, klečela v trávě na kolenou a hledala čtyřlístky pro štěstí, zrovna tak, jako to přede mnou dělávaly Violet a její sestra. V tomhle místě se koncentrovaly rodinné vzpomínky staré přes sto let. Nemohla jsem snést pomyšlení, že to všechno přijde pryč.

Kočárovna sahala do výšky dvou podlaží, byla opatřená štítem a na šířku měla přes dvě křídla vrat, nad jejichž horním okrajem byla dvě úzká obdélníková okna. Pár skleněných tabulek bylo prasklých. Střecha byla viditelně nakloněná na jednu stranu stejně jako houpací síť natažená mezi dvěma duby. Kočárovna i hlavní dům pocházely z roku 1894, což bylo o sedm let dřív, než se narodila Violet.

Vytáhla jsem klíče z kapsy kalhot – byly to moje nejstarší a nejméně oblíbené, takže jestli si je zničím, nebudu toho litovat. Je načase zbavit se věcí, jako jsou staré hliněné květináče, vánoční svíčka, která se nikdy nerozbalila, prastaré hrábě a motyky a staré sekačky, ty, kde se nekryté nože otáčí mezi dvěma kolečky. Máma mi kladla na srdce, abych se dívala po něčem, co bychom měly uchovat, ačkoli pochybovala, že tam najdu něco, co by mělo nějakou hodnotu. Přistoupila jsem k pravým vratům. Byla to vyklápěcí vrata, která se otevírala jedním pohybem. Když jsem silou cpala klíč do zrezivělé dírky, šilhala jsem námahou. Brala jsem za držadlo, až vrata povolila v pantech. Pokrčila jsem se v kolenou, zabrala jsem a vyklopila jsem panel vrat nad hlavu.

První, co mě praštilo do nosu, byl zápach. Byla to zvláštní žíravá kombinace horka, pilin, plísňe, oleje, staroby, prachu a kočičí moči. Možná tam někde taky ležela mrtvá veverka. Zhluboka jsem se nadechla čerstvého vzduchu zvenku, a než jsem vešla, modlila jsem se, abych si na ten puch zvykla.

A tam stálo. Violetino staré auto.

Čekala jsem, až si oči přivyknou na šero a nos na ten smrad, s vraty otevřenými dokořán do krásného odpoledne. Přímo proti mně stálo auto s dvěma kulatými reflektory připevněnými ke karosérii jako obří hmyzí oči, které do ní však nebyly přímo zabudované. Všechny vypuštěné pneumatiky byly úzké skoro jako u motorky. Spojovala je viditelná černá náprava. Karosérii pokrývala letitá špína. Přejela jsem konečkem prstu po dveřích a v prachu se udělala cestička. Barva musela být původně zářivě červená, ale teď už byla vybledlá, téměř kouřově růžová. Vzala jsem za kliku a dveře se otevřely úplně stejně hladce, jako když jsem byla malá.

Když mi bylo dvanáct, Violet mi dovolila, abych si do auta sedla. Chytila se plátěné střechy auta, aby neztratila rovnováhu, a dívala se na ně skoro mazlivě, přičemž se jí svažtělá kůže nadloktí vykukující z krátkých rukávů bílé blůzky třaslavě chvěla. Měla na sobě pytlovitě kalhoty s pasem do gumy a střevíce s tlustou podrážkou. Pevně jsem rukama sevřela volant. Tak velký jsem ještě neviděla. Byl z leštěného hladkého dřeva a já jsem předstírala, že jím otáčím úplně doprava a pak zase doleva. Ruce jsem měla od sebe dál než na šíři ramen. Stiskla jsem tlačítko uprostřed, ale klakson nevydal žádný zvuk. Auto nemělo zadní sedadla ani okna ve dveřích, což bylo zvláštní. Plátěná střecha byla ve švech trochu roztřepená, a třebaže jsem tehdy byla dítě, nebyla nad mou hlavou nijak zvlášť vysoko. Natáhla jsem nohu obutou v žabce k pedálu a sešlápla jsem ho. Zaječela jsem, jako bych řezala zatáčku.

Violet se hlasitě rozesmála. Pak řekla: „Přesedni si.“ Namáhavě se posadila na sedadlo řidiče a sama uchopila volant. Chvilí zůstala zticha. Bylo to, jako kdyby si před milionem let vlezla Amelia Earhartová do kokpitu svého prvního letadla. Violet držela volant skoro s úctou a v jejích očích se objevily slzy, což mě překvapilo.

„Tohle je auto pro holky, víš,“ řekla a podívala se na mě.

Co to mělo znamenat? „Auto pro holky?“ opakovala jsem.

„Ano,“ řekla a pak se zachmuřila, jako by toho pověděla až moc.

Otevřela malý panel ve dveřích na straně řidiče, jehož jsem si předtím nevšimla. Poutko drželo na malém stříbrném řetízku více první z „tajných schránek“.

„Vidíš?“ Vytáhla mrňavé kladívko. V přihrádce byla celá řada miniaturního nářadí, stejného, jako měl tatínek ve své krabici s nářadím, jen menšího: šroubovák a klíče. „Abys mohla spravit auto, kdyby se rozbilo,“ řekla Violet.

„To je něco,“ řekla jsem. „Tetičko Violet, ty jsi to auto někdy řídila? A proč ho máš schované v kočárovně?“

„To je na dlouhé povídání. Jednou ti to řeknu, až budeš velká a budeš sama řídit.“ Zasmála se, jako by to byla nějaká hra.

„To musím počkat, až mi bude šestnáct?“

„Vystup si,“ řekla. „Je tu ještě jedna tajná schránka, kterou bys možná ráda prozkoumala.“

Teď jsem si sama vlezla na místo řidiče. Úplně jsem přestala vnímat pach v kočárovně a prohlížela jsem si vnitřek auta. Na podlaze před sedadlem spolujezdce leželo prázdné ptačí hnízdo.

Tetička Violet mi ve své poslední vůli odkázala tenhle Jordan MX Playboy z roku 1923. Nikdy jsem se nedozvěděla příběh jejího auta, protože zemřela o dost dřív, než mi bylo šestnáct. A od té doby jsem stejně nevěděla, co bych s tím autem dělala.

Ale máma teď byla nesmlouvavá: *Než se dům prodá, zbav se uší veteše.*

Vystoupila jsem z auta a obešla jsem ho dozadu. S trochou úsilí jsem vzala za držadlo a otevřela jsem kufr zrovna tak, jak mě navigovala teta Violet, když jsem byla malá.

Tam vlevo, řekla Violet a namířila svůj kloubovitý ukazováček, když jsem se naklonila dovnitř. *Vidíš tu přihrádku s tlačítkem?*

Teď jsem si ji prohlížela znovu. Měla dřevěná dvířka. Zvedák určený na výměnu prázdné pneumatiky ležel volně na podlážce kufru. Opatrně jsem se sehnula, abych se nepraštila o zvednuté víko kufru, stiskla jsem tlačítko a otevřela jsem dvířka. Prostor za nimi nebyl

prázdný – a já jsem se celá napružila, jako bych byla nějaký archeolog, který právě objevil, jak něco vykukuje ze země. Příhrádka sahala hlouběji do vnitřku auta, než jsem si vybavovala. Vytáhla jsem z ní dva předměty. Ne, počkat, ještě je tam něco. Tak tři. Vycouvala jsem, narovнала jsem se a podívala jsem se na to na světle. Starý časopis, malý látkový váček a knížka v kožených deskách. K čemu to všechno je? Znovu jsem si vlezla do auta, abych se na to pořádně podívala.

Časopis byl vložený do průhledného plastového obalu. Byl to vybledlý výtisk *Saturday Evening Post*. Z roku 1923? Páni. Na přebalu byla klasická ilustrace Normana Rockwella zobrazující venkovského kluka, který právě vybíhá ze školní budovy. Neměla jsem tušení, co to má znamenat.

Odložila jsem časopis i knížku stranou a zkoumala jsem látkový váček. Byl ušitý ze zbytku nějaké zlatavé látky, měl velikost zhruba sáčku na sendvič a byl opatřený stahovací šňůrkou. Uvnitř bylo něco tvrdého. Rozvázala jsem drobné uzly na šňůrce, váček jsem rozevřela a jeho obsah jsem si vyklopila na dlaň. Byl to klíček na krátkém kovovém řetízku. Stříbrný emblém značky Jordan byl flekatý a poškrábaný. Pomyslela jsem si, že Violet nosila tenhle klíček před bezmála sto lety, a přitiskla jsem si ho ke rtům.

Vložila jsem klíček zpátky do váčku a dychtivě jsem sáhla po knížce. Co bych teď dala za závan čerstvého vzduchu. Odfoukla jsem si vlasy z čela.

Knížka bude spíš asi něco jako deník, pomyslela jsem si. Odřetou koženou vazbu držela pohromadě dvě semišová poutka. Zatáhla jsem za dva dlouhé provázky a podívala jsem se na první stránku, kde bývá věnování. Byla na ní volně položená kartička v barvě slovnové kosti a na ní stálo:

Melanii. S láskou tetička Violet

Srdce mi vynechalo. Copak tu na mě tenhle deník čekal schovaný čtrnáct let – od té doby, co mi bylo čtrnáct? Bylo to něco, co teta chtěla, abych si přečetla brzy po její smrti?

Neměla jsem čekat tak dlouho, než jsem se přijela podívat na to auto. Proč mě nikdy nenapadlo, že tu pro mě Violet něco schovála? Často přece schovávala věci, třeba žvýkačku dávala do zásuvky, kde byly pastelky a omalovánky.

Probírala jsem se stránkami deníku. Okraje jeho listů byly stářím zažloutlé. Violet měla krásný rukopis a velká písmena M a D byla zdobená kudrlinkami. Náhodně jsem spočinula zrakem na jedné stránce, zvedla jsem ji blíž ke světlu a četla jsem:

Detroit, 14. srpna 1921

Detroit, jako Detroit... v Michiganu? V Kentucky bylo město jménem Paris a taky Versailles, přičemž se to nevyslovovalo se správnou francouzskou výslovností, ale poangličtěně. Ale zatím jsem znala jenom jeden Detroit.

Inkoust na stránce byl vybledlý a na jednom místě bylo písmo rozpité, jako by tam něco ukápllo. Stránky nebyly řádkované, ale přesto byla slova vypisována v krásně rovných řádcích. Namířila jsem baterku z mobilu na drobný rukopis:

Jazz byl božský! Ty trubky!

Jela jsem prstem trochu níž po rozmazaném textu... *Byl namol. No, to já taky, potom, co tolikrát kolovaly placatky s ginem. Vyhrnula jsem si lem sukně přes zkřížené nohy až nad kolena a zapřela jsem si chodidlo o lýtko, aby měli lepší výhled...*

Přitiskla jsem si dlaň na pusu a zakřenila jsem se. Psala tenhle deník opravdu tetička Violet? Nikdy se o Detroitu nezmínila, když mi něco vyprávěla. Když jsem se teď nad tím důkladně zamyslela, nevybavila jsem si ani žádnou zmínku o dvacátých letech. Párkrát vyprávěla o tom, jaké to bylo, když byla malá. A potom historky z období krize a válečných let. Ale tenhle deník naznačoval, že předtím měla barvitější život, než nám prozradila.

Cinkl mi mobil a probral mě z úvah. I teď jsem sebou kolikrát trhla, když mi přišla textová zpráva, protože jsem napůl doufala, že to bude Jason. Ale ne, samozřejmě to nemohl být můj bývalý snoubenec. To jsem si vymínila, když jsme spolu mluvili naposled.

Esemeska byla od Cory, mé šéfové. Ahoj Melanie. V pondělí nebudu v práci, ale jestli budeš mít chvíli, brkni mi. Nespěchá to.

Rozhodně jí musím zavolat, bez ohledu na to, že tu dnes musím zastat práci za dva, a nehledě na to, že jsem se začetla do deníku. Pokud chci v práci povýšit, musím být k dispozici dvacet čtyři hodin denně.

„Ahoj Coro. Dostala jsem tvůj vzkaz,“ řekla jsem, když to zvedla.

„To bylo rychlé,“ zareagovala. „Poslyš, chci ti jen dát před začátkem příštího týdne echo. Víím, že makáš jako šroub, zvlášť s ohledem na to, že se na podzim uvolní křeslo ředitele.“

Protože se naše palírna rychle rozšiřovala, dostane Cora na starost všechen prodej a distribuci, čímž se uvolní šéfovské místo v marketingu a oddělení pro styk s veřejností. Ale byla jsem zvědavá, na co mě chce upozornit. Trochu jsem se lekla.

„Mitchell Fox se včera po práci zdržel a dali jsme řeč.“ Odmlčela se. „Bude se ucházet o ten flek.“

Sakra.

„Aha,“ řekla jsem a snažila jsem se, aby to neznělo depresivně. „Tak to máš na to místo už dva slibné kandidáty.“

Doprčic.

Předpokládala jsem, že ona a vedení si proklepnou aspoň dva kandidáty mimo firmu. To se tak dělá. Ale Mitchell Fox byl v hierarchii firmy můj kolega. Měl na starosti vztahy s veřejností. Vysokou dodělal o dva roky dřív než já, takže měl víc zkušeností, ale já jsem pro firmu začala pracovat dřív. Nastoupila jsem do Goldenrod Bourbon Distillers už v třidvaceti. Pravda byla, že mi párkrát vlezl do zelí – ale Coře jsem o tom nikdy neřekla. Na své kolegy šéfům nežaluju.

„Dík, že jsi mě upozornila,“ řekla jsem.

„Jsi skvělá marketérka, Melanie. Máš ještě pár měsíců k dobru. Koukej, ať je o tobě slyšet.“

Když jsme zavěsily, zůstala jsem nehnutě sedět. Teď jsem o povýšení stála ještě víc než dřív. Nestála jsem o to ponížení, až bude po firmě cirkulovat oběžník oznamující, že z mého soka se stal

ředitel. Vždycky jsem si mohla najít místo v jiné palírně, ale mně se nechtělo balit kufry a stěhovat se o dům dál. Brzy jsme měli zahájit prodej naší nové whiskey a já jsem byla u jejího vývoje od samého začátku.

Ale byl tu ještě jeden důvod, proč jsem o ten pracovní postup stála, a jen nerada jsem si ho přiznávala i sama sobě. Přes všechny rozdíly, které byly mezi mnou a mámou, a bez ohledu na to, jak jsem po absolvování vysoké školy „dospěla“, doufala jsem, že moje cesta vzhůru marketingovým světem dojde jejího uznání, že na mě konečně bude hrdá.

Jak to všechno, co je přede mnou, zvládnou? V palírně na mě čekala spousta práce a teď jsem ještě potřebovala vymyslet, jak se zbavím vši té „staré veteše“. Dneska se odsud nedostanu, bude mi trvat několik hodin, než všechno to haraburdí nanosím do nákladáku, umyju okna a smetu pavučiny starší, než jsem já sama.

Jaké mám šance, že si někdy brzy přečtu Violetin deník? Moc velké ne. Než jsem ho zaklapla, vrátila jsem se na jeho první stránku.

Frankfort, Kentucky

Srpen 1919

Violet byla tehdy starší teenager. Vytáhla jsem kartičku s jejím věnováním, kterou jsem si předtím strčila do kapsy od bundy. Na rubu kartičky stálo:

Přeber si z tohohle příběhu, co chceš, Melanie, a na zbytek zapomeň.

KAPITOLA 2

Violet

Frankfort, Kentucky

Srpen 1919

Jednou rukou jsem psala adresu na obálku a v druhé jsem držela známku a zrovna jsem ji olizovala, když v kanceláři zazvonil telefon. Takhle začínala pondělní rána: dělo se toho tolik, že bych potřebovala další pár rukou. Momentálně tu byla jediná kancelářská síla a to jsem byla já, takže jsem položila pero a utíkala jsem zvednout sluchátko.

„Palírna Labrot a Graham. Jak vám můžu pomoci?“

Byl to nějaký obchodník, který si chtěl ověřit naše dostupné zásoby bourbonu – bourbonu, který roky zrál v dubových sudech anebo se zrovna plnil do lahví. Byl to už třetí dotaz za posledních deset minut. Sklady, kde bourbon v sudech zrál, byly ve Versailles, pár mil odsud, ale v téhle kanceláři se vršily účty za jeho prodej a štos s fakturami sahal do výše mého lokte.

Ani mě nenapadlo si stěžovat. Právě mi bylo osmnáct a tohle zaměstnání pro mě bylo důležité. Zvykla jsem si, že tu musím používat mozek: prováděla jsem výpočty a sestavovala jsem svému šéfovi koncepty dopisů. Díkybohu mě matka naučila psát na stroji. Tahle práce mě posunula o krůček blíž k tomu, aby se ze mě stala

moderní nezávislá žena. Odpoledne se tu obvykle trochu táhla, ale já jsem byla vděčná za každou hodinu jako hladová veverka na podzim, pokud to s sebou tahle práce nesla.

Jenže pocit zoufalství mě zalil vždycky, když jsem si uvědomila, že tohle může brzy skončit. Od ledna měla začít platit prohibice.

Ti „krátkozrací, manipulovatelní demonstranti za větší blaho a střízlivost“, jak je jednou nazvala moje matka, zvítězili. Ne že by nevěřila v potřebu konat dobro; maminka se hodně angažovala v různých charitách, církvi a ženském spolku. Jen jí bylo jasné, jak tvrdě zákaz prodeje alkoholu na náš stát dopadne.

A opravdu, palírný zápasily o to, kdo dřív vyprodá všechny lahve a sudy, než to vláda zarazí. Byla ovšem naděje, že Labrot a Graham to přežijí. Palírna, pojmenovaná po dvou jejích zakladatelích, kteří už byli dávno mrtví, usilovala o to, aby získala jednu z mála licencí na prodej lékařského alkoholu. V Kentucky bylo přes dvě stě palíren, ale uvažovalo se o vydání snad jen šesti licencí. Můj šéf pan Baker byl den ode dne nervóznější. Na čele se mu udělala příčná vráska hluboká jako prasklina na kůrce čerstvě upečeného bochníku chleba.

Čelo mého nebohého tatínka vypadalo krátce před smrtí minulý podzim stejně. Zachmuřila jsem se, jako pokaždé, když jsem si na něho vzpomněla. Bylo to, jako by v mém nitru zapadlo slunce. Jako by se mi v srdci zatmělo, což znamenalo, že mi dokázaly téct slzy třeba několik hodin v kuse. Jak to jen tělo může způsobit? Byl to smutek, takže to nebylo nic, na co by mě maminka připravila, když mi dávala lekce biologie. Vždycky říkala, že otcův obchod se střížným zbožím, který byl v naší rodině již po druhou generaci, přežil velké záplavy v roce 1883 i paniku na burze o deset let později. Ale v den, kdy se doslechl, že ve Frankfortu otevře svoji pobočku Woolworth, to jeho srdce vzdalo.

„A kdo přijde po Woolworthovi?“ hřímal otec toho posledního rána. „James Cash Penney a jeden z jeho prokletých krámů?“

Obchodní domy a diskontní řetězce prodávající šestákové zboží se šířily jako epidemie. Radši si ani nechci pamatovat zvuk, když

otec muchlal noviny. Když jsem ho toho rána políbila na čelo na rozloučenou, bylo to naposled, co jsem ho viděla živého.

A teď byla v ohrožení i palírna. To byla cena za dobový „pokrok a reformu“.

Chtěla jsem od života víc. Jako moderní žena jsem chtěla držet krok s dobou a nezaostávat. Už když mi bylo šestnáct, a ještě zuřila válka, věděla jsem, že jednou budu žít nezávisle. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat. Nebude nade mnou stát matka a nařizovat mi, abych uklízela. Ani moje panovačná sestra Evelyn, která mi, než se vdala, pořád říkala, abych byla zticha, že si chce číst, nebo mě nutila pročesávat jí vlasy. A dokonce ani můj milovaný tatínek, který mi nedovolil řídit své auto. Nebyla jsem si jistá, jestli mi to zakazoval z obavy o mé bezpečí, nebo proto, že „se to pro ženu nehodí“. Matka jeho Ford model T taky nikdy neřídila. A přes mé protesty ho hned po jeho smrti prodala.

Jednou se budu rozhodovat jenom sama za sebe. Vydělám si na své živobytí, budu se pouštět do různých dobrodružství a cestovat do dalekých krajín. A koupím si auto, jaké si sama vyberu.

U Labrota a Grahama jsem začala pracovat na jaře. Vydělané peníze jsem si ukládala na budoucnost. Ale co budu dělat, až na dveřích kanceláře naposledy obrátím ceduli ZAVŘENO?

Pod tíhou té otázky jsem si nervózně promnula spánky. Budu muset být silná a chytrá – stejně jako hrdinky ve westernech a dalších filmech, na které jsem se v dětství dívala. Ano, podobně jako hvězda ve filmu *What Happened to Mary*. Mary, která zůstala uvězněná v ložnici v sedmém patře, svázala prostěradla tak, aby vznikl provaz, a pak se po nich spustila z okna. Bylo mi dvanáct a dlaně jsem měla celé zpocené, dokud hrdinka bezpečně nestanula na pevné zemi.

Budu taky muset někde pevně přistát, pomyslela jsem si.

Později odpoledne už nával v práci ustal. Abych se nějak zaměstnala mezi zvedáním telefonů, pustila jsem se do čtení knížky. Vtom se nad těžkými dveřmi rozezněly zvonky. Vešli dva úhledně ustrojení muži a nadzvedli slamáky na pozdrav.

„Dobrý den, pane Adamsi,“ vstala jsem zpoza stolu v malé, dřevem obložené hale, abych je uvítala. „Jak se vám daří?“

Pan Adams vedl prodejnu automobilů kousek od nás, ale musela jsem se přinutit, abych nezírala na jeho společníka, který byl nejméně o hlavu větší a měl ten nejzářivější bělostný úsměv.

„Ale výborně,“ řekl pan Adams. „Dovolte, abych vám představil Roberta Neumanna. A Roberte, tohle je půvabná slečna Violet Bondová.“

Cítila jsem, jak se červenám.

„Těší mě,“ řekl nový příchozí, sundal si semišovou rukavici a natáhl ke mně ruku.

Měl přízvuk odněkud ze severu. Uchopil moji ruku celou svou dlaní – nejen konečky prstů – a potřásl jí, ale sevření měl dost jemné. Můj otec by řekl, že vypadá jako důvěryhodný muž.

„Přišli jste za panem Bakerem?“ zeptala jsem se a podívala jsem se do diáře.

„Ano, ale nemáme domluvenou schůzku,“ řekl pan Adams.

„Ohlásím vás.“

Když jsem se vrátila do haly, cítila jsem na sobě obdivné pohledy dvou párů mužských očí a uvědomila jsem si, co mám na sobě. Ten den jsem si vzala hnědou sukni s vysokým pasem a nadměrnými kapsami a sladila jsem ji se světle žlutou blůzkou. Bylo to do práce docela praktické, i když jsem podle poslední módy trochu zkrátila délku, takže mi byl vidět kotník a klenutá spodní část lýtky.

Mužská pozornost se mi částečně líbila. Ale zůstala jsem striktně profesionální.

„Pan Baker prosí jen o pár minut strpení, než dokončí nějaké neodkladné objednávky,“ ohlásila jsem.

Všimla jsem si, že automobil, kterým návštěvníci přijeli, přitáhl na ulici pozornost hloučku mužů. Pan Adams mrkl a řekl: „Potenciální zákazníci,“ a zamířil ven ze dveří.

Na tom, že jsem zůstala sama s panem Neumannem, nebylo samozřejmě nic nepatřičného. Ale protože byl tak nápadně pohledný, snažila jsem se mu nezavdat žádnou „záminku“. Nebyla

jsem jako jiné dívky v mém věku, jejichž hlavními prioritami do budoucna bylo manželství a mateřství. Ani na střední jsem se nikdy nevěšela na Billyho Probst. Byl podle mě nezkušený jako štěně, pouhý partner v tanečních.

„Nemohl jsem odolat a podíval jsem se, co to čtete,“ řekl pan Neumann se zábleskem v oku. „*Ostrov pokladů?*“

Škádčil mě snad? Nejspíš jsem měla číst něco vážnějšího, třeba *Dům radovánek* nebo *Annu Kareninu*, případně *Pollyannu*, namísto dobrodružné knížky pro chlapce.

„Obávám se, že jsem si knihy vhodnější pro slabší pohlaví zapoměla doma,“ navázala jsem na jeho žertovný tón.

Vypadal zaskočeně. Ale pak jsem postřehla jiskřičku humoru a sladce jsem se na něho usmála. Kdybych měla v šuplíku *Syny a milence*, byla by legrace je vytáhnout a trochu ho šokovat. Ale kdyby se to doneslo matce, byl by z toho skandál. Dovolila mi přečíst si tu „obscenní knížku“ jen pro její literární kvality, ale nesměla jsem to nikomu říct. Knížku, kterou jsem si dneska vzala s sebou, abych si ji přečetla podruhé, jsem měla ráda pro příběh o námořnících a pirátech plavících se po dalekých mořích. Jako dítě jsem taky chtěla být jako Petr Pan – a letět za ním do Země Nezemě.

„Stevensonova knížka je ideální pro dívky, které touží po dobrodružství,“ řekl pan Neumann.

Teď jsem byla pro změnu zaražená já. Bylo to, jako by do mě viděl. A bylo to tak zvláštně znepokojující – nemohla jsem se rozhodnout, jestli se mám od něho radši držet dál, nebo ho naopak chtít víc poznat.

Odhadovala jsem, že je o pár let starší než já. Byl bezvadně oblečený – možná to nebyl oblek šitý na míru, ale i tak, nikde se nic nemačkalo ani nepáralo. Jako dítě měl nejspíš úplně blond vlasy, ale věkem mu tam začalo přibývat tmavších proužků, spíš do barvy ječmene. Bradu měl hladce oholenou a v časopise by ji popsali jako vysoustruženou. Když přišel blíž k mému stolku, ucítila jsem závan rumu. V jeho vodě po holení jsem cítila tóny citrusů a koření. A ty jeho oči. Byly tak bledě modré, až se zdálo, že pohlcují světlo.

„Copak vás přivádí do hlavního města Kentucky?“ zeptala jsem se.

„Firma Ford Motor Company,“ řekl hrdě. „Když mi bylo sedmnáct, nastoupil jsem u nich na montážní linku – dělal jsem nákladáky a pekařské dodávky. O tři roky později jsem byl ve správnou chvíli na správném místě. Nedávno jsem začal pracovat jako cesták.“

„Jste z Detroitu?“ To by vysvětlovalo ten jeho přízvuk. „A co přesně děláte?“

„Poskytuju podporu našemu obchodnímu oddělení,“ upřesnil. „Jsem obchodní cestující, starám se o zastoupení firmy v několika státech a sjednávám si schůzky s lidmi, jako je Ben Adams. Telefonuju potenciálním zájemcům o koupi auta.“

Proto se chtěli sejít s mým šéfem. „Musí být báječné takhle si cestovat,“ řekla jsem trochu závistivě. „Automobilový průmysl je skvělý.“

Trochu se začervenal. Asi je skromný, pomyslela jsem si.

„Nevěřila byste, jak ten průmysl vzkvétá,“ řekl. „Z linky sjede nové auto každých devadesát tři minut.“

Vydechla jsem. „Celé nové auto se smontuje za devadesát tři minut?“

„Ujišťuji vás, že je to pravda.“

Už dávno minuly časy, kdy si většina lidí myslela, že automobily jsou pomíjivý výkřik módy anebo že budou se svou benzínovou nádrží moc nebezpečné, aby přetrvaly. Ford lidi přesvědčil, že skoro každý člověk si může auto dovolit. Třeba si i já forda jednou koupím.

Pak pan Neumann řekl: „Už jste někdy zažila pořádné dobrodružství, slečno Bondová?“

Nebyla jsem zvyklá na muže, kteří by mi kladli tak překvapivé otázky. Kdybych tak jenom měla nějakou pohotovou a zajímavou odpověď. S rodinou jsem nebyla dál na sever než v Cincinnati a dál na východ než ve Filadelfii.

„No, když jsem byla u skautek,“ odpověděla jsem, „podnikaly jsme hodně výprav do lesů. Jednou jsem uvařila celý oběd na otevřeném ohništi – byly to brambory pečené ve žhavém popelu se

slaninou, kterou jsem omotala kolem čerstvých výhonků stromů. Ale už dlouho se chci podívat do Chicaga a New Yorku.“

Zvedl obočí. „A proč ne do Detroitu?“ zeptal se. „Víte, že je to teď čtvrté největší město v Americe? Je tam prvotřídní muzeum a galerie. Báječné parky. A brzy se bude otvírat nový koncertní sál. Bude to vážně něco.“

„Hmm,“ řekla jsem, protože mě ve skutečnosti ani nenapadlo, že by město v Michiganu nabízelo tolik příležitostí k zábavě. „Proč ne. Připíšu si ho na svůj seznam přání. I když až teď nastane prohibice, budu si muset najít jiný způsob, jak si na to ušetřit. Asi budu brzy bez práce.“

„V Detroitu si najdou zaměstnání i ženy, nejenom muži,“ řekl pan Neumann okamžitě. Poklepal dvěma prsty na desku mého stolu. „Nejen na úřednických místech, ale i ve výrobě automobilů.“

„Vážně?“ divila jsem se. „Myslela jsem, že když se muži vrátili z války, musely ženy ta pracovní místa uvolnit.“

„Všude ne. Zvlášť ne tam, kde jsou zapotřebí šikovné prsty. Od sestavování svíček pro zapalování až po válení doutníků. Možná to není tak prestižní jako práce v kanceláři nebo v obchodě, ale je tam pravidelná pracovní doba a lepší plat.“

V životě jsem neslyšela o zapalovacích svíčkách, ale když to řekl, rozbušilo se mi srdce.

Jednou jsem krátce pracovala v palírně ve Versailles, kde se lepily štítky s emblémem firmy Labrot a Graham, velké L&G. Jedno z nejschopnějších děvčat na lince onemocnělo. Vyžadovalo to opravdu velkou šikovnost správně nalepit štítek na lahev a v celém lihovarnickém odvětví se nejvíc osvědčily hbité ženské prsty. Předák mi řekl, že mi to šlo skvěle, a protože tam byl i větší plat, ráda bych tam byla zůstala pracovat, kdyby to blíž k domovu.

Možná bych se měla otevřít novým možnostem a přestěhovat se na Sever. Ale spíš ne, celá ta myšlenka, že bych šla pracovat do automobilového průmyslu, byla nesmysl. Sestra by řekla, že je to přitažené za vlasy. Budu si muset najít něco jiného tady, jestli Labrot a Graham zavrou. Budu muset.

„Vy jste úplná studnice informací, pane Neumanne,“ řekla jsem. „Děkuju.“

Zářivě se usmál. „Roberte, prosím,“ dodal. „Pokud byste se někdy rozhodla přijet,“ pokračoval, „moje teta provozuje čistý a pohodlný penzion. Můžete si ověřit, jestli má volné místo.“

Copak on osobně stál o to, abych přijela? Anebo byl jen laskavý?

Přešel očima po mém stole. „Máte kousek papíru?“

Podala jsem mu blok a pero. Ale plytvá energií. Nejspíš se nikdy do hlavního města automobilového průmyslu nepodívám. A kromě toho, jak bych mohla někam vyrazit, když maminka pořád drží smutek? Zůstala by tu sama. To jí nemůžu udělat.

Robert odtrhl list papíru a podal mi ho. Stála na něm adresa jeho tety a jméno penzionu.

„Můžete říct, že vás doporučuje její oblíbený synovec,“ usmál se. Vtom zazvonil zvonek nade dveřmi a jeho společník se vrátil.

Ze dveří své kanceláře vyšel můj šéf a pozdravil se s nimi.

„Na shledanou, slečno Bondová,“ řekl Robert a všichni muži vešli do šéfovy kanceláře.

„Jsem Violet,“ odvětila jsem, když mě míjel.

KAPITOLA 3

Melanie

Louisville, Kentucky

Červenec 2018

Když jsem se vrátila z Violetina domu, byla sobota půl jedenácté večer. Po úklidu kočárovny postavené za prezidenta Grovera Clevelanda jsem neměla daleko do kómatu. Mámě se nicméně líbilo video, které jsem jí poslala; jenom jednou mě nadzdvihla.

„Nesahala jsi na klimatizaci v domě, že ne? Zapomněla jsem ti to připomenout. Rozhodně nepotřebuju vysoké účty za elektřinu.“

„Ne, mami. Jsem z toho vedra napůl uvařená. Bylo tam pětatřicet. Ale pro tebe všechno.“

„Ha ha,“ řekla.

Osprchovala jsem se a ještě vyrazila do Postu, kde jsme se scházely s kamarádkami z vysoké Casey a Nicole. Bylo to naše tradiční místo na pizzu v blízkosti Germantown Mill Lofts. Původní lousvillská přádelna bavlny byla vybudovaná v roce 1889 a teď ji přestavěli na městský obytný komplex s fitness centrem, kavárnou a uzavřeným atriem, kde byl bazén, grily a stolky se slunečníky. Holky mě zase ponoukaly, ať si někoho najdu. Už to bylo pět měsíců, co jsem zrušila zasnoubení s Jasonem Levym. Myslela jsem si, že máme před sebou společnou budoucnost a chováme

ke svým kariérám vzájemný respekt. Mýlila jsem se. A zrovna teď žádného nového chlapa nepotřebuju.

Když jsem dorazila domů, udělala jsem si pohodlí na modré sedačce se sametovým potahem, kterou jsem měla v obytném prostoru s odhalenými cihlovými zdmi a zbytky staré žluté omítky. Svaly mě po celodenní práci pálily, ale ani to mi nebránilo v tom, abych nezačala pečlivě připravovat zprávu do práce. Úterní schůze bude stát za to.

Palírna Goldenrod Bourbon Distillers se nacházela v centru Louisville v přestavěné továrně z přelomu devatenáctého a dvacátého století. Firma si vypůjčila název od květiny, která je státním symbolem Kentucky – zlatobýlu, což je žlutá divoce rostoucí kytka s drobnými zlatými kvítky a sladkým pylem, která je symbolem štěstí. Nás pět zaměstnanců marketingového oddělení se usadilo kolem stolu v malé zasedačce na pololetní schůzi.

Chystala jsem se začít. Byla jsem trochu nervózní, svíral se mi žaludek. V sázce bylo moje nebo Mitchellovo povýšení.

Prohlédla jsem si Cořin harmonogram, přičemž jsem usrkávala silnou kávu s příchutí lískového oříšku. Začne s novinkami ohledně svého týmu zabývajícího se prodejem v Kentucky. Byli v něm lidé spolupracující s distributory, kteří dodávali naše výrobky do specializovaných prodejen s alkoholem a do barů a restaurací. Cora se plně soustředila na tuhle problematiku s tím, že na podzim by se měla zvednout statistika prodejů. Pak by si skupinka sedící v téhle místnosti měla vysloužit nového vedoucího. Doufejme, že mě.

Záludnosti obchodování s bourbonem, řekla jednou Cora.

Náš hlavní výrobek vyžadoval čas, nejdřív na výrobu a pak nejméně čtyři roky na dozrávání. Většina průmyslových výrobků, třeba auta, nečekala tak dlouho ve skladu, než si našla své kupce. Na druhou stranu bourbon byl typicky americkým původním destilátem – podobně jako bylo šampaňské spjaté s Francií nebo whisky

se Skotskem. Díky zákonu přijatému v roce 1964 za prezidenta Johnsona mohly název bourbon na lahvi s alkoholem užívat jediné Spojené státy.

Naše odvětví bylo samo o sobě docela komplikované, rozhodně jsem se nechtěla zabývat ještě problémy s kolegou. Naše firma uváděla na podzim do prodeje nový produkt – naši první žitnou whiskey, která má trochu ostřejší chuť než bourbon vyráběný hlavně z kukuřice, který je díky ní sladší. Před několika měsíci jsem navrhla název Goldenrod 105 Rye jako specifický odkaz na obsah alkoholu, který byl při testu o něco vyšší než 105. Taky se mi líbilo, jak to zní. A na etiketách to vypadalo hezky. Pak se mi doneslo, že kamarád pracující v kóji vedle Mitchella ho slyšel, jak se chlubí, že s tím názvem přišel *on*.

Jak se mohl opovážit? Já jsem se vášnivě zajímala o tohle odvětví už v době, kdy on si ještě cucal palec. Když jsem v neděli dokončila svoji zprávu, opět jsem se krátce koukla do Violetina deníku a znovu mě povzbudily její zápisky z doby před prohibicí, kdy ještě pracovala v palírně. Bourbon mi koloval v žilách. Copak by si Mitchell dovolil předstírat, že vymyslel rudou voskovou pečeť, jíž se utěšňovaly speciální lahve s prémiovým bourbonem? Tuhle novinku vymyslela Marge Samuelsová v padesátých letech. Ne že by se ten můj název dal být jen vzdáleně srovnávat s jejím přínosem. Ale od té chvíle jsem si dávala na Mitchella pozor.

Cora dokončila svoji prezentaci a řekla: „Takže to uzavírám dobrou zprávou, pokud jde o expanzi do velkoobchodů. A teď přejdeme na akce a sponzoring. Melanie?“

Začni zostra. Poukaž na nějaký úspěch, říkala vždycky máma.

„Jsem nadšená,“ spustila jsem, „že Goldenrod bude mít důležitou roli na letošním festivalu Bourbon Craft Cocktail Bash. Budeme hlavními sponzory populární soutěže slavných mixologů známé jako Celebrity Mixologist Cocktail Competition. Podařilo se mi do soutěžního panelu protlačit čtvrtého člena, či spíše členku. Je z louisvillského Kitchen and Bar.“ Vyjmenovala jsem zbývající členy komise.